

forleden Dag, at først maatte den finansielle Virkning af disse Lovforslag ses; inden man kunde skride til en Toldreform. Derfor gælder det i saa høj Grad om, at man søger at fremskynde en Toldreform og forbeholder Midlerne til denne Toldreform, og det vil ske, naar vi forbeholde den væsentligste Del, de $\frac{3}{4}$ af denne Indkomstskat til Anvendelse ved en Toldreform. — Med Ændringsforslaget Nr. 1 hænger Ændringsforslagene Nr. 5 og Nr. 7 sammen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa dem. Vi foreslaa som skattefri Minima 900, 800 og 700 Kr.; eftersom det er Storstad, Købstad eller Land. Vi foreslaa, at Gentofte, Lyngby og Søllerød Kommuner paa dette Punkt, som paa en hel Del andre Punkter i disse Skattelove, ligestilles med Kjøbenhavn. Vor Begrundelse er den, at Livsvilkaarene, Livsforholdene i disse Kommuner ere omtrent lige saa dyre, ja maaske paa visse Punkter dyrere end i Kjøbenhavn, baade hvad angaar Priserne paa Fødemidler, og hvad meget andet angaar, og dernæst ogsaa fordi disse 3 Kommuner ville blive ramte saa overordentlig haardt af de foreliggende Skattelove. Der er ingen Kommune i Landet, som det i den Grad vil gaa ud over som netop disse 3 Kommuner. Derfor gælder det i saa høj Grad som muligt at finde Lempelser, og en Lempelse, som ikke vil koste Statskassen stort, er at ligestille disse 3 Kommuner med Kjøbenhavn og Frederiksberg med Hensyn til det skattefri Minimum. — For Formueskattens Vedkommende foreslaa vi ogsaa en Rateskala, stigende fra $\frac{1}{6}$ p. m. til 2 p. m.; dog mene vi, at for de smaa Formuer af 3—10,000 Kr. bør der foretages yderligere Lempelser, saaledes at de kun svare halv Formueskat.

Den anden Gruppe af de Ændringsforslag, vi have stillet, er Ændringsforslagene Nr. 2, 3 og 6. De vedrøre alle Kongehusets Medlemmer. Vi foreslaa der, at Medlemmer af det kongelige Hus beskattes efter de samme Regler som i den Indkomstskattelov, der allerede en Gang har været vedtaget af Rigsdag og Regering og underskrevet af selve Kongen, nemlig Indkomstskatteloven af 1870. Naar Kongen kunde sætte sit Navn under denne Lov,

naar denne Lov kunde vedtages paa en Tid, da Højre havde Flertal baade i Folketing og Landsting og sad med Regeringsmagten, forekommer det os ganske grundløst nu at undtage Kongehusets Medlemmer fra Skat, efter at Demokratiet er blevet Flertal i Folketinget, har besat Regeringspladserne og jo ved Hjælp af sine allierede ogsaa har et Flertal oppe i det andet Ting.

Endelig er der den 3die Gruppe af Ændringsforslag, det er Ændringsforslagene under Nr. 4, 8 og 9. De vedrøre væsentlig Spørgsmaalet om den tvungne Selvangivelse. Et af de store Tilbagekridt, der er sket, siden Lovforslaget sidste Gang kom ned fra det andet Ting, er jo det, at man har taget den tvungne Selvangivelse bort for Formueskattens Vedkommende. Vort Ændringsforslag under Nr. 8 gaar derfor ud paa at genindføre den tvungne Selvangivelse for Formueskattens Vedkommende, og endvidere gaar dette Ændringsforslag og det følgende, Nr. 9 ud paa at skærpe den tvungne Selvangivelse baade for Formue- og for Indkomstskattens Vedkommende, ved nemlig ikke at tillade Indsigelse, medmindre Ansættelsen fra Ligningskommissionernes Side gaar op over 50 pCt. over den virkelige Indtægt. Vi ere der i Overensstemmelse med Skattekommissionens Princip. Vort Ændringsforslag falder nøje sammen baade med Skattekommissionens Princip paa dette Punkt og for den tvungne Selvangivelse for Formueskattens Vedkommende med Folketingets Vedtagelse i Fjor. Skulde det høje Ting mod Forventning ikke gaa ind paa at fastholde sit Standpunkt fra i Fjor over for Landstingets nys stedfundne Forandring, vil jeg dog i hvert Fald henstille, at man vedtager vort subsidiære Ændringsforslag under Nr. 8. Det er en ren redaktionel Ændring, og selv om det er aldrig saa lidt vedtaget, at disse Skattelove skulle gennemføres uforandrede, ere de dog vel ikke i den Grad Tabu, at man ikke en Gang maa rette meningsløse Fejltagelser i dem. Hvis ærede Medlemmer se efter i Lovforslagets § 23, ville de i 4de Stykke finde et „derhos“, som er ganske meningsløst, thi det refererer sig til et Stykke i Paragraffen, som er bortfaldet under Landstingets Behandling. Der